

Garfvar Ahman

uppger sin anda för *Jesus*
hustrun Amanda Ahmans och sonen Johan Ahmans
mordvapen, och deras straff,
författadt af
Frans August Kafelius.

Öfversättning.

Pris : 15 penni.

Sjunges som: Jag fitter källa wid din rand.

1. Men ynglingen i Borgå dömts
För brottsligt, blodigt dåd,
För modern olycksbägarn tömts
I straff förutan nåd.

2. Den modern, som i Borgås bygd
Had' hem och härd och wän,
Som fågeln fäll i boets skygd
Och fri och ren som den.

3. Nu bakom fängslets fasta dörr
Hon gråter ångerns tår,
Och gråter att ej mer som förr
Hon ömhet njuta får.

4. Och hägen ilar jämt dit bort
Der hem och lycka war,
Och gräms att lyckan war så kort
Och intet mer är qwar.

5. Och fängslets kalla, dystra graf
Och samwets stränga röst
De bryta kraft och blomma af,
Och weta ej af tröst.

6. I hemmet glad en barnastar'
Förljuswat makars lif,

Och rikdom, fröjd och glädje war
Der förr än blodigt kif.

7. En make god wid hemmets härd,
En man af rätt och dygd,
Hon egt, all makans kärlek wärd
Och wärdig hemmets skygd.

8. Han henne hem och härd beredt
Med hand så öm och warm
Och så en frifull boning redt
Från werldens storm och larm.

9. Wisst wänligt öde henne sändt
Till make sådan man.
Som henne och till dygd kund' wändt
Om nånsin någon ann'.

10. I tretti år de bott och bygt
I skydd af samma hem,
Då ondskan jagar frid på flykt
Och ofärd gästar dem.

11. Då wrånghet tränger in och får
Ett rum i hustruns sinn'
Och Han, som öfwer allting wår,
Ej dwäljes mer derinn'.

12. Då Gudsfruktan ej mer är qwar
Och all det goda qwäfdt,
Som också hennes lärdom war
I barndoms fälla da'r.

13. Den kunskap henne gifwen war,
Det helga dop hon fått,
Som del i saligheten gaf
Och ifrån synden twått.

14. Hon alt förkastat re'n förut
Och syndens wäg beträdt
Ej åttat Herrens bud, till slut
Sin wäg från Honom ledt.

15. Dock än försoning blef beskärd
Och nåden swel ej än
För synderiskan, af ånger tärđ.
Nu hade hon en wän.

16. Men nu är nådefällan tömd
Och himmeln wändt sig bort
Från synderiskan, i brottet gömd
För solen, inom kort.

17. Dess själ är uti synder höljđ
Och swårt förhårdad än
Och hand af gjutna blodet sköljđ
Af make, far och wän.

18. Den onde arma qwinnan dref
Att höja mordets stål
Och blodad hand och wapen blef
Och krossad hufwudskål.

19. Den man, som henne älskat had'
Och delat hus och gård

Med henne för sin lefnadsdag
Till bo och hem och vård.

20. I dödens ångst om skoning ber
Och klagar, hölj'd af blod,
Och offerar allt hvad kraft är qvar
Att bedja blott om nåd.

21. Af omild hand han fängslas blott,
Sin makas hårda hand,
Och souen styr ej störst' bland brott
Att bryta helga band.

22. Som fästa ofs wid hvarje man,
Men mest en far wid son.
Han fadrens rop ej höra kan,
Då Gud har wikit från.

23. Ty så hans själ i ondt försänkt
Af ondskans furste är,
Och så på mord, blott mord betänkt,
Hans håg blott ondskas bär.

24. Och känslan den är redan död,
Och sonakärlek slut,
Och rösten, som till wördnad böd,
Har redan klingat ut.

25. Den, som sin faders ömma vård
Och rika kärlek njöt,
Som kostat mången möda hård,
Då kraft och rikdom tröt.

26. Af honom nu det wapnet förs
Som bringar döbligt sår
Att fadern. — Ja, när sådant hörs,
Trängs icke fram en tår?

27. Och därför tag dig wäl i att
Du, som har synden får
Att ej som dessa ondskans makt
Dig bort till ofärd bär.

28. Din håg till Skaparn alltid haf
Och din förhoppning all,
Ty sjelfswiffhet är lyckans graf
Och högmod går för fall.

29. Att fader hedra, barn, o lär'n,
Och söken faders lof,
Ty han er sändts af den Fadern,
Som allt till ljuset hof.

30. Och hustrur, utaf alltings Gud
I nåd och styrka söken
Så att i följen dygdens bud
Till godt er kraft föröken.

31. Och den som menar lifwet är
En sorglig jämmerdal,
Och will af jämmerdalen här
Göra en glädjesal.

32. O, mins att pligttrohet bland allt
Står högst af äflan här,

Att der är alltid mörkt och kallt,
Der verk af godt ej är.

33. Och mins att arbet' utan Gud
Ej är till godt, men men,
Att derförutan hvarje ljud
Är falskt, är lögn, är fken.

34. Och älsken inbördes hvarann',
Ty kärleken ger frid,
Och ären den, som äras kan,
Och jämmerdalu blir blid.

35. Och ondskans makt skall ej nå när,
Om Gudsfruktan der fins,
Ty der hvar Gud i hjärtat är
Af synden intet wins.

36. Så skall ej döden samna fall
Och smärtan icke swår
Och döden smärtan döda skall
För lif af ewig wår.

